

[J. P. Nielsen.]

ved at lade Gælden indgaa som fast Gæld paa Ejendommen. Det er jo en Uhyrlighed med denne Vekselgæld til 8—9 pCt. og Fornylse hver 3die Maaned. Jeg henstiller altsaa til den højtærede Handelsminister at tage dette Forhold op til Undersøgelse og være behjælpelig med, at Bankerne afvikler disse Forhold saa langsomt som muligt.

Krisen rammer ogsaa i høj Grad de sønderjydske Landhaandværkere. Det er ganske givet, at her er der en Fattigdom, som er endnu større end den, der findes i Landbohjemmene, fordi Landmændene ikke har Raad til at lade noget lave, og Krisehjælp kan disse selvstændige Haandværkere ikke faa. Ogsaa dette Forhold beder jeg den højtærede Handelsminister have sin Opmærksomhed henledt paa.

Jeg nævner endvidere Fiskerierhvervet. Jeg henleder den højtærede Stats- og Fiskeriministers Opmærksomhed paa, at de sønderjydske Fiskere er meget daarligt stillede. Forholdet er nemlig det, at vore Fiskere har leveret Sild og Brislinger til Røgerierne i Kiel og Eckernförde til de store tyske Konsumgenossenschaften, og de har leveret Fisk til Flensborg, hvorfra Fisken er sendt videre, men paa Grund af den Forarmelse, som hele den tyske Befolkning er kommet i, er Købeevnen blevet svækket, saa de Priser, Fiskerne nu faar for Torsk og Hvillinger, er nede paa 2—3—4 Ø. pr. Pund, og Brislinger er næsten usælgelige, fordi Belgien og Holland, efter at Frankrig har lukket for Fiskeindførselen for disse Lande, har kastet saadanne Masser af dem ind paa det tyske Marked, at Priserne er blevet tvunget ned til et rent Minimum.

Den Politik, der skal føres i denne Krisetid, er efter min Mening den, at man med de Midler, vi har indenfor Landets Grænser, skal søge at gribe ind for at bevare danske Hjem fra Ruin, og dette gælder ikke alene Landbohjemmene, men i lige saa fuldt Maal Arbejderhjemmene — set fra et Samfundssynspunkt er nemlig alle lige værdifulde for vort Land.

Og er dette Maalet, saa er det den rette Vej, som de tre Partier sammen med Regeringen er slaaet ind paa.

Vi staar sikkert overfor meget svære Begivenheder ude i den store Verden. Jeg fik i Aftes de store udenlandske Blade. Det franske Blad indeholdt bl. a. en stor Artikel med Overskriften: Tyskland staar paa Tærskelen af Borgerkrig. Jeg haaber det ikke. Jeg ønsker for vort store Naboland Tyskland, hvor jeg har nydt Gæstfrihed og lært meget i min Ungdom, og hvor jeg

har mange af mine Ungdomsvenner, at det maa komme igennem det, der nu forestaar, uden at alt for meget slaas i Stykker, og jeg ønsker, at tysk Ungdom maa gaa ud af denne Periode, befriet for sine Lænker. Det er ikke altid, at man forstaar de Bevægelser, der gør sig gældende i andre Lande, men det, der i Virkeligheden staar bagved en stor Del af den tyske Befolkning, bagved det tyske kommunistiske, det tyske socialdemokratiske og det tyske national-socialistiske Parti i dette Øjeblik — og særlig bag tysk Ungdom —, er: Vi vil ikke vedgaa Arv og Gæld, vi vil ikke have, at tysk Ungdom gennem flere Generationer skal være Slaver for andre. Jeg ønsker altsaa, at tysk Ungdom maa gaa ud af denne Periode, befriet for de Lænker, der er lagt paa den.

Og for mit eget Land ønsker jeg, at Solidariteten i vort Folk maa være saa stærk, at vi føler Nødvendigheden af i en Jerntid at staa sammen. Jeg haaber og tror paa, at Regeringen stadig vil skabe den Basis, der er nødvendig, for at vort Parlament kan være et handledygtigt Parlament.

Madsen-Mygdal: Baade den ærede Forespørger og den højtærede Statsminister var for lidt siden inde paa en Omtale af Valutabegivenhederne for 7 Aar siden, det, der skete i 1924—25, da den danske Krone blev genrejst til fuld Paritet. Det er jo et Emne, der ligger langt fra Forespørgselen, i hvert Fald langt fra Nutiden, og i og for sig ikke har megen Interesse for det, der skal foretages i Øjeblikket. Men det forbavtede mig, at begge de to Herrer syntes meget tilbøjelige til at ville give det Udseende af, at det, der den Gang skete, egentlig skete imod deres Villie, og at det var noget andet, de ønskede, nemlig at Valutaen skulde have været nedskaaret og fastlagt paa et lavere Trin.

Jeg maa ligesom den højtærede Statsminister sige, at jeg mindes ikke, at det ærede Medlem Hr. Holstein den Gang, det var Tid at tale derom, fremsatte Udtalelser her i Tinget eller andetsteds, gaaende ud paa, at han ønskede Kronen nedskaaret og fastlagt med et lavere Gulddindhold, men jeg maa ganske vist føje til, at jeg mindes heller ikke, at den højtærede Statsminister gav Udtryk for Ønsket om en varig Krone-nedskæring. Tværtimod mindes jeg, at begge de to Herrer indtil 1924 med stærke Udtryk angreb den da siddende Venstre-regering for at være Skyld i hele Valutamisøren og for at have ladet Kronen forlade Gulddindholdet, hvad der for øvrigt